

gelsler af hurtigfærgers navigationsdata ikke kunne udføres af tilsynsmyndigheden selv, idet de ikke har ekspertise hermed. Tilsynsmyndigheden vil her være nødt til at kontrahere med en privat virksomhed om undersøgelser.

Bestemmelsen i § 45 begrænses i sin helhed af § 9 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, som afgrænser bestemmelsen i forhold til strafferetsplejens regler om ransagning m.v. Det indebærer, at § 45 ikke (uden samtykke) kan bruges, hvis myndigheden har en rimelig grund til mistanke om strafbart forhold, medmindre indgrebet foretages for at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf. I langt de fleste tilfælde – også hvor der foreligger rimelig grund til mistanke om et strafbart forhold – vil tilsynsmyndighedens indgreb blive foretaget med henblik på forureningsbekæmpelse eller administrativ håndhævelse, f.eks. tilvejebringelse af materiale til brug for indskærpelse eller udstedelse af forbud eller påbud eller for at foretage selvhjælpshandlinger. I den forbindelse bemærkes, at myndigheden i forhold til de administrative håndhævelsesmidler har behov for oplysninger om og dokumentation for de overtrædelser, der konstateres. § 9 kan derfor ikke antages at betyde en begrænsning af anvendelsen af § 45 i forhold til den nuværende praksis.

Adgang og undersøgelser i medfør af § 42 vil altid have et andet formål end fastsættelse af straf og begrænses derfor ikke af § 9 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Dette gælder også, selv om oplysningerne evt. også senere vil være relevante i en straffesag.

Hvis der ikke er noget administrativt formål med undersøgelserne, og der samtidig er rimelig grund til mistanke om et strafbart forhold, vil undersøgelserne i givet fald skulle foregå efter retsplejelovens regler om ransagning, jf. § 63.

Der er desuden foretaget en udvidelse i § 45 af, hvilke myndigheder, der har adgang til skibe i medfør af bestemmelsen. Hidtil har kun forsvarsministeren og den myndighed, han har bemyndiget hertil, haft adgang. Også andre myndigheder end forsvarsmyndighederne har imidlertid som tilsynsmyndigheder efter loven eller regler udstedt i medfør af loven opgaver på skibe. Dette gælder f.eks. Miljøstyrelsen og Skov- og Naturstyrelsen i forhold til godkendelser af hurtigfærgeruter og amterne i forhold til klaptilladelser.

Bestemmelserne vil som hidtil i deres helhed blive administreret med de begrænsninger, der følger af international ret.

Til nr. 3

Bestemmelsen svarer til den nye § 70 a i miljøbeskyttelsesloven, der er foreslået under § 1, nr. 4.

Bestemmelsen er placeret i kapitlet om tilsyn, fordi den forudsætter, at myndigheden har mistanke om et strafbart forhold, men den skal ikke forstås således, at den kun kan anvendes til at fremskaffe oplysninger til brug for kontrol med overholdelse af loven. Den vil kunne anvendes i relation til alle oplysnings- og undersøgelsespligter i loven.

Bestemmelsen kan f.eks. være relevant, hvis en mistænkt ikke vil udlevere elektroniske navigationsdata til brug for myndighedens tilsyn med hurtigfærgers sejladsmønstre i et tilfælde, hvor der er en konkret mistanke om, at hurtigfærgen overtræder sine støj- eller andre vilkår.

Amtet giver efter havmiljølovens kapitel 9 tilladelse til dumpning af optaget havbunds materiale (klapping). Der er mulighed for, at der i vilkårene for tilladelsen er krav om analyse af materialet, umiddelbart før dumpningen skal finde sted. Såfremt § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, har amtet efter den foreslåede bestemmelse mulighed for selv at udtage prøver til analyse for tilladelsesindehaverens regning.

Efter havmiljølovens § 30, stk. 1, har miljøministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om udledning og bortskaffelse af stoffer og materialer, der stammer fra undersøgelse eller udnyttelse af undersøiske mineralforekomster, herunder kulbrinter. Hjemmelen er anvendt i bekendtgørelse nr. 394 af 17. juli 1984 om udledning i havet af stoffer og materialer fra visse havanlæg, og vedrører off-shore-indvinding af olie og naturgas.

I folketingsåret 2001/2002 blev indføjet en bestemmelse i havmiljøloven (§ 30, stk. 3), hvorefter der kan fastsættes regler om, at ejere eller brugere af platforme for egen regning skal gennemføre og indsende resultater af undersøgelser af havmiljøets fysiske, kemiske og biologiske tilstand til afdækning af eventuelle miljømæssige påvirkninger af havmiljøet som følge af efterforskning og produktion af kulbrinter. På tilsvarende vis som ovenstående er anført vedrørende klapping, kan tilsynsmyndigheden (Miljøstyrelsen), hvis § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, efter den foreslåede bestemmelse selv foretage undersøgelser for tilladelseshaverens regning.

Bestemmelsen omfatter både undersøgelser, som myndigheden selv kan foretage, og undersøgelser,